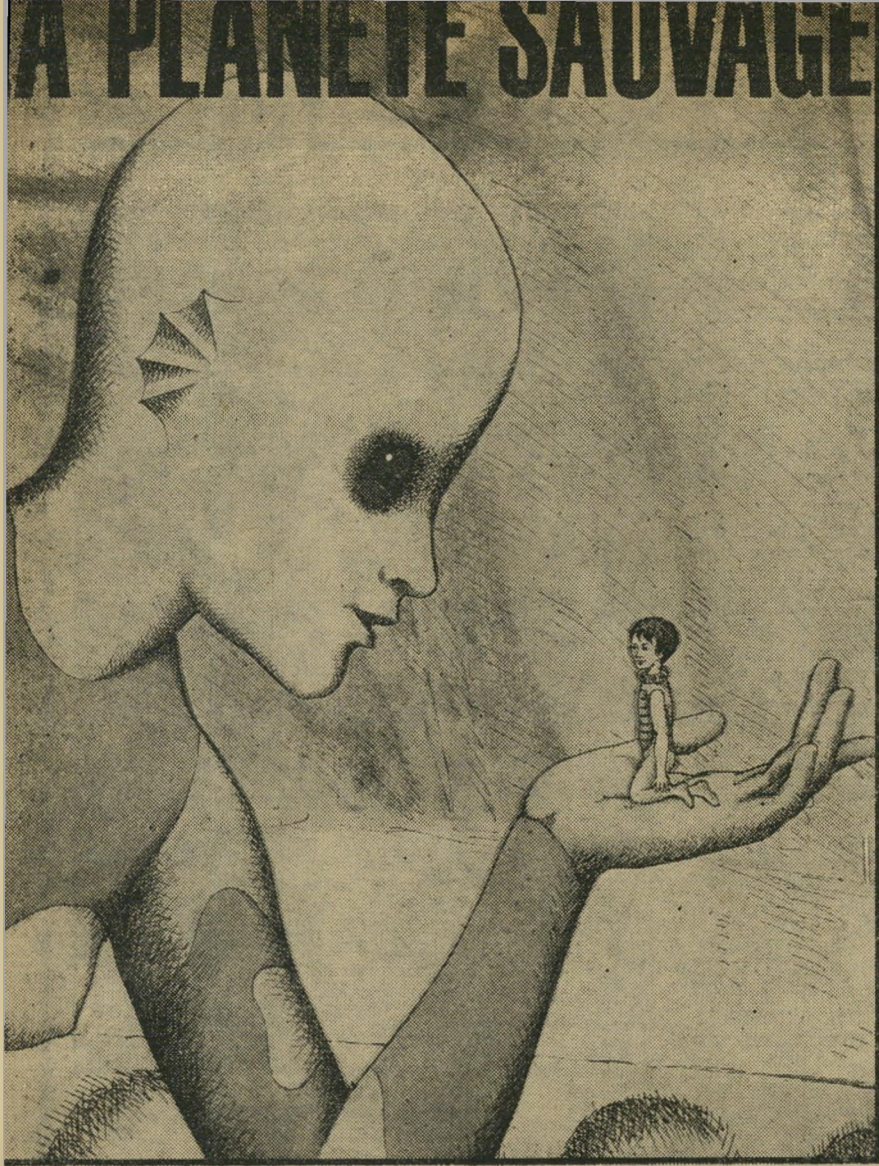

בתולדות הקולנוע: אף אחד אינו מושלם. אבל הסרט הקלאסי הזה מתקרב מאוד ל־ שלימות. ***** הריקטור הגדול (לימור, ארצות הברית):** הגאונות אינה זקוקה ל־ הכרה מחודשת, ובכל זאת מהווה מצחיקון

מעניין שלמרות היות הסרט צרפתי, הוא נעשה כמעט כולו בפראג, שם נמצאים היום אולפני ההנפשה הגדולים ביותר בי אירופה. העבודה עליו נמשכה שלוש וחצי שנים, כאשר צוות של עשרות ציירים משתמשים בו בשילוב של שתי טכניקות

דראג לומד הדראג לומד בקלות, תוך כדי חבישת אזהרות מיוחדות המשדרות ידיעות ישר לתוך מוחו, בצורת תמונות ה־ מלוות בהסברים מפי קריינית. השכלתו רחבה וידענותו בטכנולוגיה מופלגת.

אבא דראג ובתו כדי שלא תאבד את בן־האדם שקיבלה מ־ אביה במתנה, מקבלת הבת גם מכשיר אלק־ טרוני מיוחד. בעזרת צמיד המורכב על צוואר האדם, היא מושכת אותו אליה בחזרה.

ילדה דראג משחקת

בתו של הדראג משתעשעת בבן־אדם שקיבלה מאביה במתנה. הדראג הוא יצור ענקי דמוי־אדם, במקום אזניים יש לו קונכיה, עיניו גדולות ומבטו עצוב.

מתאימה. פרנסואז פאביאן, כאשה נתברכה גם בשכל. זלינו וונטורה כגבר שנתברך גם ברגישות. **ירושלים**

***** העיקין (חן ובכל רחבי הארץ, ארצות הברית):** בידור קולנועי מובהק, עם שלושה מוסקטרים קולנועיים: פול נילמן, רוברט רדפורד ורוברט שו.

עצוב זה חווייה מדהימה. צ'סלין, כנביא הרגיש ביותר של הקולנוע, מוקיע את איוולת האדם, והטימטום של עדריה־אדם למיניהם, בכמה משלים קולנועיים שקשה לנתק אותם מן הזיכרון.

***** שנה טובה לאהבים (פאר, צרפת):** אתבון של קלוד ללוש, מוכיח שגם המציאות העגומה יכולה להיות חיננית, אם מוצאים את נקודת־המבט ה־

הנפשה — האחת, ציור על פלסטיק, של כל תנועה ותנועה, והאחרת — של גזירת צורות, והדבקתן על רקע מצוייר קבוע. לא פחות מעניינת העובדה, כי לסרט הוכנו למעשה שני סיומים. האחד, זה ה־ מוצג היום בבתי־הקולנוע, מראה כיצד הכריתו האנשים את הדראג לשותף עימם פעולה, עלידי כך שסיכנו את אמצעי הפ־ רייתם לעתיד. סוף שני, שלא צולם, מגיע אף הוא לכריתת ברית בין האנשים ל־ דראג, אלא שהפעם האמצעי הוא פיתוח קרן מסוג חדש. המקטינה את הדראג והופכת אותו לקטנים עוד יותר מן האדם. סוף זה, בסופו של דבר, נפסל על־ידי יוצרי הסרט.

תדרין תל־אביב

***** הולדתה הגדולה (סטודיו, צרפת):** ארבעה בורגנים מחליטים להתאבד בזלילה. מתם, כל אחד לפי דרכו, מתוך גורגנות שאין בצידה הנאה, מסמל את סופו של העולם המערבי השבע. אליבא דמרקו פריי (הבמאי), מישחק מצויין, דימ־ יון קולנועי מרשים, וחזון מזועזע. ***** ירח של ניר (חן, ארצות הברית):** תגלית קולנועית, טייטום אוניל, ואביה, ראיי, מוכרים סיפרי־הנ־ל־לאלי מנות, בעצם המשבר הכלכלי באמריקה. נוסטלגיה מעוצבת יפה בידי פיטר בוגדנר־ ביץ, יפה מדי לגבי ימיה הקודרים ביותר של ארצות־הברית.

***** חמים ומעיים (סינמה 1, ארצות־הברית):** בילי ווילדר מסיים את המצחיקן הזה במישפט המפורסם ביותר

רציחות

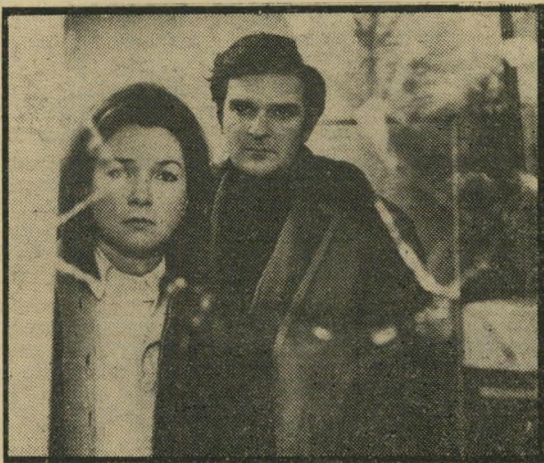
לא מצחיקות

המציאות במערומיה ופריז, תל־אביב, ארצות־הברית) — לרגע נידמה, כאילו זוהי גירסה חדשה של רציחות קטנות, הסאטירה הצורבת של ג'ולס פיפר על החיים בניו־יורק. אלא שלשם שינוי, החליט הפעם המחבר, פרנק (דבר אלי בוורדים) גילרוי, שהוא גם במאי הסרט, כי אינו מוצא שום דבר מצחיק בנושא. להיפך, זה עניין עצוב, מייאש ומפחיד מאין־כמותו.

סיפור זה, על חייו של זוג נשוי, מן הבורגנות הממור־ צעת ביותר, בתוך העיר ניו־יורק, מצטיין בכל התכונות המאפיינות דראמות אמריקאיות מודרניות. שינאה ופ־ תוס, ניכור וצורך נואש בחברה אנושית, עקרות נפשית, שסימנה הכולט עקרות פיסית, אימה מפני אלימות ה־ מאיימת לפרוץ בכל רגע, חיים בתוך זירות שהפריצה אליהן היא רק עניין של זמן (כי אין שום חיסון נגדה). כל אלה יכולים לשכנע בנקל כל צופה, כי ההתייחסוּת גו־ה־ נוס היא בבחינת פרס עבור אדם שגר שנים אחדות ב־ ברוקלין.

גילרוי אינו פוסח על אף אחד מן הלחצים המועקים את אישיותו של האמריקאי בן זמנו, החל בקרב הפראי על קיום כלכלי, דרך פערי הדורות החולכים ומעמיקים, ועד לתסכול מיני, המגיע לשיאו בסצינות־אהבים ספוגות זעם וייאוש, המזכירה במיקצת את סיום הלילה של אני־ טוניוני.

כל זה נראה לעיתים כקטאלוג של כל מכות אמריקה, וחסימוליות קורעת מפעם לפעם את העיניים, בהפגנותיה־ למשל, המעשה באותו תחלת־ל־פרא, שבמקום להכיר תו־ דה למיטיביו הוא שורט אותם, ולכן יש להוציאו לחורג

מקליין ומארס: יאוש ותיסכול

(הנימשל — היחסים בין כושים ולבנים, עניים ועשירים). דומה לפרקים להצגה מצולמת, ומרכיביה של הצגה זו מזכירים כל דבר בסיפורת האמריקאית של 20 השנים האחרונות, מסול בלו ועד אדוארד אלבי.

עם זאת, מצליח גילרוי לשמור על אווירה של דראמה מתוחה לכל אורך הסרט. תחושות אי־הנוחות, תפחד והתיסכול של שני הגיבורים מועברות היטב אל הצופה, ושיירלי מקליין וקנת מארס, בשני התפקידים הראשיים, הם התגלמות הכעס והתיסכול של מה שנוהגים לכנות "הרוב השקט".